

LA REVISTA DE FESTA MAJOR ROSES 2020

LA REVISTA

FESTA MAJOR

DE ROSES

ÍNDEX

Presentació / 04

De Montse Mindan i Èric Ibáñez

Introducció / 07

De Toni Martinez

El confinament dels més fràgils / 09

De Marta Gibert

#arxivemlacovid19 a Roses / 23

De Josep Maria Barris i Pol Meseguer

Fotografies de Roses: La Covid-19 a Roses / 29

De Jaume Cusí

La vida després de la Covid-19 / 47

De Cristina Masanés

La genialitat empordanesa / 53

D'Eduard Campà

Programació de Festa Major / 56

Festa Major... 2020?

Montse Mindan

Alcaldessa de Roses

Com podeu esbrinar per l'interrogant que apareix al títol d'aquesta presentació, a dia d'avui, 6 de juliol, encara desconec si podrem celebrar la Festa Major de Roses com sempre ho hem fet: amb actes diversos, concerts, barraques, travessies, focs d'artifici o trobada de gegants. El compliment de les normatives de salut i seguretat per la Covid-19 i, sobretot, la incertesa amb la qual anem passant els dies, em fan impossible anunciar actes i animar-vos a sortir al carrer.

En cas que tot vagi bé, a hores d'ara estareu gaudint de tot allò que ens permeti complir les pautes del Procicat (document que aprova la Generalitat sobre les normes d'actuació de cada sector).

En cas contrari, tenim els records de tants i tants anys. És per això que us animo a omplir les xarxes amb fotos d'actes, de trobades, de concerts, de tradicions i de tot allò que us faci recordar amb estima la nostra Festa Major. I, si podem, celebrem

com mai els àpats familiars, les trobades amb amics, els petits moments de felicitat, perquè si una cosa ens ha ensenyat la Covid19 és que quan tot es capgira, ens adonem d'allò que és veritablement important.

Tingueu la certesa que l'any que ve prepararem una gran Festa Major que ens permeti retrobar-nos i gaudir tots junts, col·lectivament, tal com ens mereixem. Perquè, si en moments festius i de celebració, demostrem cada any el nostre tarannà més divertit i participatiu, l'enorme capacitat de colles d'amics i familiars per fer lluir les nostres festes i passar-ho bé, compartint amb la resta de veïns i veïnes l'alegria de viure, acabem de demostrar, i encara ho fem a diari, que aquest esperit col·lectiu, aquesta disposició a unir esforços pel bé comú, es fa més present encara en els moments difícils.

Gràcies de tot cor a tots i a totes per la responsa-

bilitat, la solidaritat i la cura que hem tingut els uns dels altres durant els darrers mesos.

Bona Festa Major 2020!

(Si la Covid-19 ens ho permet.)

Una Festa Major diferent

Èric Ibáñez i Martín

Regidor de Cultura i Festes

Un dels moments més esperats de la programació festiva anual és l'arribada de la Festa Major i,enguany, possiblement, amb més ganes que mai. Els moments de distensió i d'esbarjo, d'alegria i distracció són avui absolutament necessaris.

Hem viscut una primera meitat de l'any molt i molt complicada de la qual ara, tot just, sembla que estem començant a treure el cap. Però és important tenir present que és imprescindible no baixar la guàrdia i ser conscients del moment que estem vivint. Cal mantenir les mesures de seguretat i sanitàries que les autoritats aconsellen.

És seguint totes aquestes mesures que, des del Departament de Cultura i Festes, hem preparat la programació de la Festa Major, una programació especial i que pretén, amb tots els matisos i precaucions, que totes les rosinques i els rosincs puguem gaudir-ne.

També és especial la revista que teniu entre les vostres mans. El moment excepcional que estem vivint ha fet que, a diferència d'altres anys, en què la revista tractava de temes històrics, aquesta la dediquem a l'actualitat més vigent, com és la pandèmia que ens està afectant. Hem volgut tractar el tema des de diferents punts de vista amb tres articles que reflecteixen la situació des de vessants diferents. D'una banda, hi trobem un article de caire periodístic, centrat en la residència d'avis. D'altra banda, tenim un segon article filosòfic que ens fa reflexionar sobre el que és essencial a les nostres vides i com la pandèmia ens ha afectat i, per acabar, llegirem un tercer article, d'un to més distès, en què trobarem les estratègies que ha utilitzat la gent per saltar-se el confinament.

Com no pot ser d'una altra manera, les fotografies incloses a la revista també estan dedicades a la pandèmia i volen ser un recull que documenti com s'ha viscut el confinament a Roses amb imatges

dels carrers, de la gent sortint al balcó cada vespre a les 20 h, dels serveis essencials treballant, etc.

Aquesta revista que teniu a les vostres mans també vol ser una eina amb la qual retre homenatge a tota aquella gent que, gràcies a la seva feina i dedicació, han ajudat a pal·liar els efectes que el coronavirus ha tingut a les nostres vides. Des de l'Ajuntament, us volem donar les gràcies a totes i a tots pel vostre esforç.

Amb tot, la Festa Major ha arribat i, com deia al començament, és el moment de passar una bona estona amb tots els actes que hem programat. Que tinguem tots una magnífica Festa Major i que la gaudim amb RAUXA i, especialment aquest any, amb molt de SENY i seguint el que ha de ser el lema d'aquesta nova normalitat: mascareta, distància i neteja de mans.

Visca Roses i la seva Festa Major!

Introducció: **Una revista excepcional**

Toni Martínez *Departament de Cultura i Festes de l'Ajuntament de Roses*

Tradicionalment, la revista de la Festa Major de Roses recollia, a banda de la informació específica dels diferents actes, articles relacionats amb la història del poble, d'altres que parlaven de l'actualitat i un recull de fotografies antigues que tenien un valor històric. La publicació tenia la voluntat de contribuir a allò que anomenem cultura, és a dir, tota una sèrie de fets destacables, esdeveniments i valors que, com a societat, creiem importants i volem transmetre a les futures generacions. D'aquesta manera, es crea un teixit de vivències compartides que ens uneixen com a poble, i no només com a individus d'un determinat territori.

La revista d'aquest any, en aquest sentit, no és diferent de les altres. Potser la diferència és que els esdeveniments actuals s'han convertit en història, és a dir, la Covid-19 i les seves conseqüències han fet que allò viscut esdevingui història i que tots nosaltres haguem tingut la consciència de viure alguna cosa que canviarà la manera de viure de tots nosaltres. El 2020 no serà un any qualsevol. Per aquest motiu, hem fet una revista de la Festa Major diferent, dedicant un monogràfic a la pandèmia i les seves conseqüències, a com s'ha viscut i a ajudar a reflexionar sobre els reptes que el futur ens obligarà a afrontar.

També, i especialment, la revista de la Festa Major és un sentit homenatge a tots i cadascun de nosaltres, a tota la societat rosinca que, en major o menor mesura, ha contribuït de forma responsable i exemplar a aconseguir la preuada i, sovint, menystinguda "normalitat".

Les fotografies realitzades per en Jaume Cusí volen ser això, precisament, un recull dels comportaments excepcionals de la gent de Roses en una situació de pandèmia i un estat d'excepció.

El confinament dels més fràgils

Marta Gibert Ortensi *Periodista*

La gent gran és una de les poblacions de risc més important en temps de coronavirus. A Roses, hi viuen unes 3.500 persones majors de seixanta-cinc anys. El lloc on més avis conviuen plegats és a la Residència Pi i Sunyer. N'hi ha cent dotze.

TOT CANVIA

Res no semblava indicar que aquella tarda del 20 de març de 2020 havia de ser diferent de les altres. Els cent dotze avis de la Residència Pi i Sunyer de Roses havien dinat al menjador com sempre, s'havien assegut al lloc de sempre, compartien taula amb els mateixos de sempre... Però, quan va ser l'hora d'anar a la sala d'estar, no va ser com sempre.

Un virus anomenat Covid-19 havia matat molta gent a la Xina. S'havia anat acostant. Havia arribat a Itàlia i també havia matat centenars de persones. Ara s'havia introduït a l'Estat espanyol i calia protegir-se fortament, ja que el contagi era molt ràpid. Es tractava d'una epidèmia mortal i les principals víctimes que s'enduia eren la gent gran. Feia una setmana, el govern de la Generalitat havia decretat, entre altres mesures, que els geriàtrics es repleguessin. De portes cap enfora, no deixant entrar cap familiar ni persona externa i cancel·lant les activitats del centre de dia. De portes cap endins, no deixant que els avis sortissin de la Residència.

Però aquell 20 de març el replegament es va extreure. Una de les treballadores que entrava al torn de matí tenia símptomes de Covid. Totes les alarmes es van disparar.

Aquella tarda, els cent dotze residents de la Pi i Sunyer, després de dinar, no van anar a la sala d'estar a mirar la televisió, a fer la migdiada o a jugar al dòmino. Aquella tarda, les treballadores del geriàtric van agafar els avis i àvies, un per un, van explicar-los quina seria la nova situació a partir de llavors i els van acompanyar a la seva habitació.

Va semblar que ho entenien i ho acceptaven. Però, l'endemà, uns quants, amb problemes de memòria, demanaven per què no podien anar a esmorzar al menjador o a passejar pel jardí o per què no venien els seus familiars a veure'ls.

No va ser l'únic canvi important. A partir de llavors, els residents amb símptomes de la Covid-19 (dècimes de febre, mal de cap o aixafament) se'ls aïllava totalment. Se'ls traslladava de la seva habitació a una altra, situada a l'ala sud de la primera planta de l'edifici. D'allà, no se'n podien moure durant quinze dies. Els qui estaven bé, com a mínim, podien sortir a fer una volta pel passadís de la seva pròpia ala, però els qui presentaven símptomes, no. Cada habitació de la primera planta de l'ala sud

tenia els seus propis termòmetres i aparells de tensió. Res es barrejava d'una habitació a una altra. Era el punt més calent de la Residència.

Una altra de les prohibicions més contundents que es van decretar a les residències va ser la de no poder emportar-se els familiars cap a casa. Per seguretat, la normativa exigia que l'avi que marxava no podia tenir el coronavirus. Però, en aquells moments, aquest fet era impossible de demostrar perquè no hi havia testos per acreditar-ho. La Generalitat no va permetre que els familiars que es volien emportar els residents ho poguessin fer fins a molt més avançada la crisi. En el cas de la Pi i Sunyer, només hi va haver un resident que va acabar marxant amb la família.

GENT VALENTA

La Clara Giralte té vuitanta-nou anys, és de Llers i fa mig any que va ingressar a la Residència Pi i Sunyer. Va ser una nena de la postguerra i diu que n'ha vist de tots colors. En aquesta etapa de la vellesa, ha estat a punt de morir més d'una vegada. "Fa un any ja em volien comprar les corones i tot!" Per això, ni el coronavirus li va fer por ni el confinament que li va tocar viure la va afectar més del compte. "Vaig pensar que no era pas a mi sola que em passava: tothom estava igual. S'ha de tenir paciència".

Es va refredar tres setmanes després que els confinessin a tots. Estava a trenta-nou de febre i de seguida li van dir que l'havien de traslladar a la primera planta de l'ala sud, la més aïllada de totes, on

hi portaven els simptomàtics. Això no li va agradar gens. La seva habitació era casa seva i la feien marxar. S'hi va negar. Només va canviar d'opinió quan el director del centre, en Josep Marés, va

| Fotografia: Residència Pi i Sunyer.

anar expressament a demanar-li que ho havia de fer. "El director fa més respecte i vaig acabar acceptant", es justifica la Clara.

Les condicions de qualitat de vida a partir de llavors es van endurir. Vint-i-quatre hores tancada en una habitació. Compartia espai amb una altra resident que es trobava més malament que ella. La sentia patir. "Jo mirava d'ajudar-la en el que podia". A l'habitació hi entraven només una treballadora de matí i una de tarda, sempre eren les mateixes persones. Amb prou feines se les reconeixia perquè anaven tan protegides que només se'ls veien els ulls. Per estirar un xic les cames feia voltes a aquella habitació de setze metres quadrats. Es coneixia cada racó, cada detall de la sala, i li va agafar mania. "Trobo que estava mal pintada". Per sort, es va refer i va poder sortir-ne quinze dies més tard. Va ser una estada pesada. Dues coses la van ajudar que el temps passés més lent: les trucades dels seus nebots i l'afecte de les treballadores del centre, "que valen un tresor".

Igual que la Clara Giralt, bona part de la gent gran de la Residència va viure aquest confinament amb resignació. "La majoria són persones valentes", explica Marés, "molts van passar penúries durant la Guerra Civil. Són uns supervivents".

Tot i això, canviar la rutina de la gent gran és com canviar la rutina dels més petits. Es desorienten. La falta d'estímuls els perjudica. Alguns pateixen demència. Amb el confinament es corria el risc que el seu estat de salut mental i físic empitjorés més ràpidament. Per aturar aquest perill, els qui els cuidaven van tenir clar que calia buscar noves fórmules per activar-los. Per mantenir el contacte amb les famílies feien videoconferències i s'enviaven gravacions per WhatsApp. Però encara quedaven moltes hores per cobrir. L'assistència emocional a través del personal era clau. Les treballadores es passaven moltes hores parlant amb ells i elles. Eren el seu referent.

També es va intentar mantenir algunes activitats que es feien al centre adaptades als nous temps. La quina va ser l'activitat estrella. Ja ho era quan no hi havia la pandèmia. Ara, cadascú hi jugava des de la seva habitació, es cantaven els números per megafonia. Quan algú feia línia o ple, els treballadors ho comunicaven fent senyals des de les càmeres situades a les diferents àrees de l'edifici.

ELS VAN APLAUDIR

Cada dia, a les vuit del vespre, els treballadors del geriàtric sentien els aplaudiments per al personal sanitari. També van sentir les sirenes de bombers, policies, protecció civil i aplaudiments de repre-

sentants del consistori que un dia es van plantar davant del CAP per donar-los tot el seu suport. Va ser un reconeixement que es va fer a molts punts de Catalunya.

Menys freqüent va ser l'agraïment als treballadors de les residències de la gent gran. En aquests llocs, el seu personal també es bolcava per protegir i cuidar els més desvalguts. A Roses, no es van oblidar d'ells. Un dia, a les dues del migdia, representants de les autoritats locals i veïns van voler donar les gràcies als professionals de la Pi i Sunyer. Gràcies per cuidar els més fràgils.

"La dedicació va ser absoluta aquí", diu Marés. "Des del primer moment el personal s'hi va implicar i va oferir tota la disponibilitat per doblar torns, canviar horaris o el que convingués".

I és que, per cuidar els cent dotze avis i àvies de la Residència Pi i Sunyer, fa falta molt personal: fisioterapeutes, animadores, treballadores socials, psicòlogues, auxiliars, netejadores, cuineres, rentaplats, manteniment, administratives, infermeres, un metge, la supervisora i el director del centre. En total, setanta-cinc persones.

El director, en Josep Marés, fa vint-i-cinc anys que treballa a la Pi i Sunyer i mai havia hagut d'afrontar

un repte d'aquesta magnitud: intentar evitar que la Covid-19 entrés a la Residència i que es morissin avis per culpa d'aquesta malaltia.

Va tenir clar que calia crear un equip humà per gestionar la crisi. Les reunions eren constants, anaven aprovant-se noves lleis i decrets que calia aplicar. També calia reorganitzar les feines quan apareixien treballadors amb símptomes de Covid-19, a qui s'enviava cap a casa. En total, van estar de baixa pel virus sis empleats.

Un del pitjors moments que va viure en Josep va ser quan li van trucar, a la una de la matinada, per comunicar-li que s'havia mort un avi que estava aïllat amb símptomes del coronavirus. "Em va caure el món a sobre". Fins llavors havien pres mesures, havien aïllat gent, havien treballat amb equips de protecció i semblava que ho tenien tot sota control. "Ja tenim el Coronavirus aquí", va pensar quan va morir l'avi. La por que tot es descontrolés el va envair. Però no ho podien saber del cert perquè continuaven sense tenir proves per confirmar o descartar aquesta angoixant possibilitat.

Treballar en aquestes condicions era esgotador. A l'Anna Sastre li va tocar treballar a la zona de més risc, on s'aïllaven els avis amb símptomes de Covid-19. "Era molt carregós. Treballaves amb equips de

protecció que t'havies de canviar cada cop que canviaves d'habitació per no transportar els virus."

L'Anna fa catorze anys que treballa com a auxiliar a la Pi i Sunyer. Manté un tracte molt estret amb els avis. Els ajuda a rentar-se, a pentinar-se, a vestir-se, a menjar, a fer tot allò que necessiten. Els tracta amb tendresa "i també riem molt amb ells", explica. Aconseguir la complicitat, la confiança, transmetre tranquil·litat, equipats tal com anaven, era de tot menys senzill.

La feina era feixuga i la pressió, molt alta. Tenien una gran responsabilitat. S'havien de cuidar fora de la feina per no portar el virus als avis. De la mateixa manera que havien de ser molt curosos quan marxaven de la feina i arribaven a casa, per no encomanar la malaltia a la família en cas que s'haguessin contagiats. "Cada dia, quan arribava a casa, em dutxava, posava tota la roba en una bossa d'escombraries i, després, a rentar". La seva filla s'havia de quedar amb els avis perquè ella pogués anar a treballar. Per tant, havia de vigilar molt per evitar que no rebessin els seus.

Por, dubtes, desconfiança, preocupació són algunes de les emocions que van experimentar els treballadors del centre. La tensió augmentava quan s'havia d'aïllar un nou avi amb símptomes o un

altre empleat se n'anava cap a casa de baixa per culpa del virus.

EL MALSON DE LA LISA

Trenta-nou de febre, tos seca, sensació d'ofec. Aquests eren els símptomes que va experimentar una de les treballadores de la Residència Pi i Sunyer i que va provocar que, immediatament, l'enviessin a casa i, al seu expedient, hi constés "baixa per Covid-19". Va ser la primera del centre. No se li havien pogut fer les proves per falta de test, però era sospitosa de tenir el coronavirus.

Ben aviat sabia el que significava portar penjada aquesta etiqueta. Té quaranta anys i feia sis mesos que l'havien operat d'un càncer. L'enviaven a confinar-se a casa per no encomanar a ningú, però a casa vivia amb tres fills i els seus pares. El pare era diabètic. O sigui que el perill de contagiar es traslladava a la seva pròpia llar. Es va tancar en una habitació i no en va sortir durant trenta-un dies.

Aquesta treballadora vol mantenir el seu nom en l'anonimat, per la qual cosa Lisa serà el seu nom fictici.

Van ser trenta-un dies de malson per a la Lisa. Per una banda, l'avi de la Residència aïllat amb símptomes de Covid va morir poc després d'ella haver

marxat. El dubte de si havia estat ella qui li havia encomanat la malaltia no li marxava del cap. "Pensava que potser era culpa meua que s'hagués mort...".

Per altra banda, es trobava fatal i tot el seguiment que se li feia era telefònic. Ella està convençuda que va passar una bronquitis i una infecció d'orina. Li feia molt mal el ronyó. Li feia mal tot i li deien que havia d'aguantar a casa. Ella demanava antibiòtics i no li'n receptaven perquè deien que no servien contra el virus. Es va sentir aïllada i abandonada pel sistema sanitari. "Els únics que em trucaven per donar-me ànims eren els companys de la Residència".

Amb la baixa de la Lisa el neguit es va instal·lar a la comunitat Pi i Sunyer. Tindria realment el coronavirus? L'hauria encomanat a algú del centre? Algú del centre li havia encomanat a ella? No hi hauria resposta fins que no arribessin els tests. I, durant molt temps, va ser una missió impossible aconseguir-ne. La incertesa va durar un mes.

LES COSIDORES DE MASCARETES

Com lluitar contra el coronavirus quan no es disposava ni d'equips de protecció? Va ser el principal problema d'hospitals, centres d'atenció primària i també de les residències geriàtriques. En el mateix

| Fotografies: Residència Pi i Sunyer.

moment, tot el món buscava els mateixos productes i el sistema es va col·lapsar.

A la Residència Pi i Sunyer en Josep Marés, el director, va moure cel i terra per aconseguir els equips de protecció i la màxima seguretat per als seus treballadors. Si ells es contagiaven i se n'havien d'anar a casa, qui cuidaria els residents? Ja tenien la Lisa de baixa per possible Covid-19. No es podien permetre gaires casos més. A través de la Fundació d'Ajuda al Discapacitat de Roses (Fadir) van contactar amb Technotex, una empresa de Rubí que els va vendre roba quirúrgica reutilitzable. Havien aconseguit la roba. Ara calia trobar qui la cosís.

A través del CAP de Roses van contactar amb l'Olga Simarro. L'Olga és la responsable de la gestió dels dos casals de la gent gran de Roses: el Casal dels Pescadors i la Casa del Mar. Li van encomanar una missió: pots mobilitzar la teva gent perquè ens cusi les mascaretes? Les necessitem per ara mateix!

A partir d'aquí es van activar "les cosidores de mascaretes". Tenien entre cinquanta-cinc i vuitanta anys, una màquina de cosir a casa seva i ganes d'ajudar a qui fes falta. Àvies que ajudaven a protegir altres àvies i avis: els que vivien a la Residència.

Des del primer dia els mòbils de les cosidores de mascaretes treien fum. Ningú sortia de casa, però no paraven de parlar unes amb les altres. Primer, comentaven un vídeo tutorial de l'Hospital Josep Trueta de Girona sobre com cosir les mascaretes; després, es passaven fotos per ensenyar com els havien quedat. "Fins i tot es comentaven si el color del fil amb què les cosien lligava amb el verd de la roba per fer la mascareta!", explica l'Olga Simarro.

A la primera investida en van fer sis-centes. Van ser per a la Residència Pi i Sunyer, el Centre d'Atenció Primària i Fadir. Però hi havia més necessitat de mascaretes.

L'Ajuntament va abraçar la iniciativa i el projecte va créixer. A les 25 cosidores inicials, se n'hi van afegir 45 més que provenien d'una borsa de voluntaris que tenia el consistori. Hi havia gent més jove. Alguns tenien família a la Residència, altres eren mares que tenien filles treballant als supermercats...

Van sortir mil mascaretes més per als serveis essencials com policia, brigada, farmàcies i diferents comerços del sector de l'alimentació. I després encara més: mascaretes per als majors de seixanta-cinc anys, després per a la resta i, finalment, una partida especial de mida més petita per a nens i nenes.

En paral·lel, un altre grup de persones s'encarregava de cosir bates per al personal sanitari. Eren les que tenien unes màquines de cosir més especialitzades, les Overlock, amb les quals es podia fer un tipus de treball més complex.

Tot el procés de les mascaretes i les bates no hauria estat possible sense els responsables i voluntaris de Fadir. Eren els encarregats de fer els jocs de roba quirúrgica i gomes, portar-los a casa de cada cosidora i, posteriorment, d'anar a recollir les mascaretes i les bates per distribuir-les allà on fes falta. El responsable de Fadir, Manel Pulleiro, explica que "la feina de la Fundació sempre ha estat ajudar la gent necessitada. I, durant el confinament, una de les coses que la gent de Roses necessitava era això: algú al carrer portant roba quirúrgica allà on fes falta. A part d'això, també vam portar menjar o altres productes necessaris als nostres associats".

A principi de maig, quan les mascaretes quirúrgiques van començar a arribar a les farmàcies, la setantena de cosidores de mascaretes i els reparadors de Fadir van aturar la seva feina. "No podem dir que el grup s'hagi desactivat. Estem en estat latent per si un rebrot del coronavirus ens obliga a mobilitzar-nos de nou", diu l'Olga.

No els costaria gens ni mica. Van sentir-se útils, van poder ajudar la gent del poble i van rebre agraïments de totes bandes. Es van emocionar.

MÉS AJUDA DEL POBLE

Les cosidores de mascaretes i Fadir no van ser els únics rosincs que van col·laborar amb la Residència. Hi van haver moltes més iniciatives:

- L'hotel Univers va cedir televisions per a les habitacions.
- El Centre Mèdic Roses, la farmàcia Gratacòs, la farmàcia González i Ferdy van donar gel hidroalcohòlic i mascaretes.
- La Zodiàc va proporcionar mascaretes FFP2.
- L'hotel Risech i El Corral van col·laborar amb diversos productes alimentaris.
- Pescadors de Roses va portar-los uns cent cinquanta litres de fumet de peix. Després en van donar a altres geriàtrics, com al de Castelló d'Empúries i al de l'Escala. I als hospitals de les comarques gironines. Aquí tampoc van parar. Van anar repartint per tot el territori català. A final de maig havien distribuït 10.000 litres de fumet de peix.
- Altres empreses i associacions de la comarca que van col·laborar amb la Pi i Sunyer van ser Geland, Montserrat càtering, Antonio Puig, Associació Justícia por la Sanidad, Encuentros empresariales, Ayudame 3D i Acom Comunicacions.

PENDENTS DES DE LA DISTÀNCIA

Amb vuitanta-set anys, l'Herminia Sanz acabava de superar una pneumònia que l'havia tingut hospitalitzada a Figueres. Amb prou feines havia tingut temps d'adaptar-se de nou a la rutina de la Residència Pi i Sunyer, que va tocar tancar-se a l'habitació per la crisi del coronavirus.

Les seves tres filles la trobaven a faltar des de la distància. El fet de poder veure quina cara feia a través de la videoconferència les reconfortava. La germana gran, l'Anna Buscarons, diu que anaven amb peus de plom a l'hora d'explicar-li perquè no podien anar-la a veure, "No sabies com havia encaixat ella el confinament." I després, de cop, l'Herminia deia "con este bicho no podemos movernos. No os preocupéis que me cuidan muy bien y me lavan."

Cent dotze residents en el centre geriàtric significa cent dotze famílies pendents del centre i de com estan els seus. Pendents de qualsevol notícia que corri pel poble sobre la Residència. Sigui bona, dolenta o falsa. La incertesa pot crear pors i nerviosisme. Per això, des del primer moment, la direcció va decidir tenir una comunicació fluida i transparent de tot allò que anava passant amb els familiars.

Van començar trucant-los un per un per explicar-los totes les notícies rellevants que anaven passant, com la del possible cas de Covid-19 de la Lisa. Però de seguida van adonar-se que era una fórmula massa carregosa i van optar per comunicar la situació del centre cada setmana a través de correus electrònics i també a través del canal Empordà Televisió i Vila de Roses. "Ens transmetien calma però no ens amagaven res". Confirma l'Anna Buscarons.

Quan es va poder començar a sortir un xic més de casa pel canvi de fase, la família de l'Herminia va trobar una altra manera de relacionar-se amb l'àvia. Se situaven al límit del recinte del geriàtric, en un punt on, si l'Hermínia mirava per la finestra, es podien saludar de lluny. Un dia s'hi van posar un dels nets amb el besnet, li van trucar i es van poder dir hola a distància. Va ser un moment bonic. Va acabar tot d'una quan l'Hermínia els va dir "Ah vale, muy bien. Ala, cuelgo que me toca merendar!".

FI D'UN MALSON

Després d'un mes patint, finalment van avisar la Lisa perquè anés a l'Hospital de Figueres a fer-se el test PCR, el més fiable. La van fer entrar com a infectada, a la planta dels possibles casos per confirmar. "Quan em van treure una mostra del nas

| Fotografia: Residència Pi i Sunyer.

amb el bastonet em van fer un xic de mal i vaig estrènyer la mà, instintivament, de qui m'estava prenent la mostra. Em van renyar perquè no l'hauria d'haver tocat. Vaig plorar."

I cap a casa a esperar els resultats. Tres llargs dies pendents. Des del CAP de Roses li van trucar per donar-li els resultats del PCR... Era negatiu! Va tornar a plorar i una barreja d'emocions li van sortir de cop: "Alleujament, ràbia, impotència, dolor per tot el que havia passat". El següent que va fer va ser trucar al director del centre per comunicar-li que no havia tingut mai el coronavirus. "Sempre recordaré el que em va dir: Quina alegria i quina pena per aquests trenta-un dies de patiment".

S'ACABA UN NEGUIT

El resultat negatiu de la Lisa, conegut a mitjans d'abril, els havia destensat una mica, però havien tingut més treballadors i avis amb símptomes durant tot aquell temps. L'angoixa de si havia entrat la Covid-19 al centre o no convivia amb ells. Sense les proves no se la podien treure de sobre. El CAP havia fet testos serològics als avis que havien donat negatiu. A posteriori, sabrien que aquesta era una de les partides de test que s'havien hagut de retirar perquè la seva fiabilitat no estava garantida. Però això ho van saber més endavant.

En paral·lel, Josep Marés considerava indispensable tancar el cercle de seguretat tan aviat com fos possible, per la qual cosa havia d'aconseguir que també els treballadors es poguessin fer la prova. Va estirar, un cop més, de les ajudes que, altruïstament, van arribar al centre. En aquest cas, la mà solidària es deia Maverick Viñales. La donació econòmica que el pilot de motos va fer va permetre comprar tests serològics per fer a tots els treballadors. El resultat va donar negatiu. Però encara faltaven els tests més fiables.

El dia de Sant Jordi, a la Residència Pi i Sunyer, hi van entrar roses i també uns visitants molt benvinguts: un equip d'Open Arms. Portaven els anhelats PCRs.

Feia gairebé quaranta dies que els esperaven. Només n'hi havia per als avis. Per als treballadors, de moment, no. Els PCRs per al personal no estaven previstos fins al dotze de maig, gairebé tres setmanes més tard.

Per tant, va caldre esperar encara més per poder tancar el cercle. Dos mesos després de l'inici del confinament, la Pi i Sunyer va poder dir que s'havien fet PCRs a tota la seva comunitat. I...tots van sortir negatius!

Cap àvia, cap avi amb coronavirus. Cap cuinera, cap psicòloga amb Covid-19, cap auxiliar, cap administrativa, tampoc el director. Ningú tenia el coronavirus! Ningú estava contagiats, ni havia passat la malaltia. Estaven nets!

Riures, plors, aplaudiments, cadascú va reaccionar diferent. El sentiment comú era l'alleujament. Tots estaven sans. I així havien de seguir. Era una prova de fons, sense saber on és la meta. En tot cas, l'alenada d'aire fresc els va donar energia per continuar endavant. Amb força.

***#arxivemlacovid19
a Roses.
Per un Arxiu Municipal
(encara més) social***

Josep Maria Barris Ruset i Pol Meseguer Bell

Arxivers municipals de Roses

| Fotografia: Rosa Mari Gabarró. L'herbassar de la plaça

Els darrers mesos molts de vosaltres heu participat o heu sentit a parlar de la campanya **#arxivemlacovid19 a Roses**. El mes d'abril l'Arxiu Municipal va afegir-se a aquesta iniciativa, promoguda per l'Associació d'Arxivers i Gestors de Documents de Catalunya, que promou la col·laboració ciutadana per documentar, transversalment, com s'ha viscut i es viu la pandèmia de la Covid-19 i la nova normalitat per part de la ciutadania.

Des de l'Arxiu Municipal de Roses som conscients que, per documentar la realitat tan bé com es pugui, no podem custodiar només documentació oficial creada des d'una institució pública. L'arxiu ha de ser quelcom més. Ha d'incloure les persones, els ciutadans, fer-los partícips, oferir-los els canals de participació necessaris per, no només fer sentir la seva veu, sinó conservar-la com un bé preuat, únic, diferent, necessari, sobretot necessari. L'AMR té la vocació de ser un arxiu social, ben arrelat a la societat a la qual serveix. Des d'aquesta perspectiva, campanyes com **#arxivemlacovid19**, o l'**#arxivemelmoment** que es va dur a terme durant els fets de l'octubre de l'any 2017, esdevenen el cordó umbilical amb la comunitat rosinca.

Aquesta serà, de ben segur, l'epidèmia més ben documentada gràficament de la història de la vila i, el més important, aquest fons social permetrà

| Fotografia 1: Irina Andonova. El drac contra la Covid-19 | Fotografia 2: Dani Abad. Ester Martínez i Sandra Bach a punt de fer una intubació

ser el més transversal que hi haurà hagut fins ara a l'Arxiu Municipal. No només es tindrà la referència de què parlava l'Ajuntament o certa persona destacada de Roses, sinó que els futurs investigadors tindran un espectre de visió molt més ampli. Des de les classes més baixes a les més altes, des del barri de la Punta al Mas Boscà, dels més joves als més vells, de les institucions públiques a les privades... Perquè us en feu una idea, a finals de juny les rosinques i els rosincs havien aportat 440 fotografies, 29 vídeos i 14 documents. Fins i tot, podem trobar el descabdellament literari d'un grup de lectura organitzat a través de Whatsapp durant el confinament. Sense tenir en compte tot allò creat des de casa a través de les xarxes socials (Facebook, Twitter o Instagram), que han bullit durant aquests mesos i han fet passar l'estona a més d'un. Un bon exemple del volum de documentació generada són els comptes d'Instagram de les escoles de Roses, que han mostrat la realitat dels nostres infants i la manera com han viscut aquests mesos.

La campanya, tanmateix, no s'ha acabat. Si teniu fotos, vídeos, cartells, etc., encara us hi podeu sumar i els podeu enviar a amr@roses.cat o venir a l'Arxiu Municipal si necessiteu un cop de mà o teniu dubtes. D'aquí a uns mesos tota aquesta informació serà pública a través del portal web de

l'AMR i tot aquell que investigui o faci treballs relacionats amb aquest període en podrà fer un ús per al bé comú.

Aquest projecte col·laboratiu està complementat amb un reportatge molt més extens que es va encarregar a Jaume Cusí Marés, del qual també se n'ofereix un recull fotogràfic, que també resseguia Roses durant l'epidèmia, el període de desconfiament i el retorn a la normalitat, i que també serà dipositat a l'Arxiu Municipal per engrandir encara més el fons d' #arxivemlacovid19 a Roses.

Moltes gràcies!

| Fotografia: Dani Abad. Donació de guants i bates del Centre Escolar Empordà per l'Hospital de Figueres

| Fotografia: Sara Belmonte. Terrasses buides

| Fotografia 1: Cristina Bolea. L'aparcament de la Perola **| Fotografia 2:** Cristina Galvín. Tot anirà bé **| Fotografia 3:** Cati Sastre. Sant Jordi des del carrer Sant Sebastià

Fotografies de Roses

La Covid-19 a Roses

Fotografies de Jaume Cusí

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

***La vida després de la
Covid-19.
Com ens ha canviat
la pandèmia, si és que
ho ha fet?***

Cristina Masanés Casaponsa

Filòloga i escriptora

Quan llegim aquest text, ja haurem tornat al món. Omplirem platges, haurà arribat la turistada i bars i negocis tindran les portes obertes. És clar que res serà el mateix, tot i que ens esforçarem a oblidar i

a fer veure que no passa res i que aquell virus mortal que només afectava la Xina, tan llunyana, va creuar el mar i va arribar aquí per deixar de ser una abstracció.

“Declaro l'estat de pesta. Tanquin la ciutat”. En la nostra perplexitat inicial, aquella que es resistia a creure que el món, sencer, es podia aturar en pocs dies, com ho va fer, es van disparar les vendes d'un

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

dels llibres clàssics sobre les grans pandèmies: *La pesta*, d'Albert Camus; i, a plataformes com Netflix o la catalana Filmin, van triomfar sèries bones i no tan bones sobre futurs distòpics. Cadascú va haver d'acceptar viure amb por i aprendre a gestionar-la. Aquest va ser el gran aprenentatge inicial de la pandèmia: la gestió de la por, una por fomentada pels mitjans i militaritzada i centralitzada per un govern de missatges, veritats i xifres contradictòries. I, amb la por, vam haver d'acceptar també l'estranya condició de ser presoners sense ser culpables. “Convertir l'estat de pesta en un estat de setge”, escriu Camus a la seva ficció. Tot i que se'ns digui el contrari, tot i que la nostra suposada condició llatina sembla que ens aboqui al desordre i a la rebel·lió, hem estat molt dòcils, en la renúncia voluntària a la llibertat i a d'altres drets fonamentals.

El control social del cos

Però això va ser només el començament. La Covid-19 ha matat persones, moltes, i ha deixat sense feina famílies senceres, les de pocs ingressos, com sempre, perquè la malaltia reproduceix amb una exactitud que espanta models socials basats en el classisme, com el nostre. Ha respectat la infància però s'ha acarnissat amb la fragilitat física de la vellesa; una vellesa que tenim tancada perquè no és productiva i a la qual no reconeixem cap saviesa, diguem-ho clar. Però, sobretot, i aquest va ser

el segon gran aprenentatge imposat pel virus, ha vingut per consolidar i reforçar el control social de les vides i els cossos.

Fa feredat saber, com ja sabem, que un règim de la por i un tancament disciplinari massiu s'organitzen en quatre dies: l'altre com una amenaça i el veí com a delator. Però encara fa més feredat constatar com, amb l'excusa de les mesures preventives, s'ha reforçat un sistema de vigilància i fiscalització ciutadana que no té pinta d'anar-se'n. Si el temor al terrorisme derivat de l'11-S va instaurar una nova vigilància global, la pandèmia pot justificar un control massiu de les nostres vides a mans, no ja dels estats, sinó de grans empreses tecnològiques. Ho volem, això? Han de ser Google i Apple qui rastregin els moviments de les nostres petites vides? Ens ha deixat deures, la Covid-19. Haurem de prendre postura sobre algunes opcions que demanen tenir les idees molt clares.

Telefamília, teletreball i teleeducació

Després de la por, la pantalla ha estat l'altra gran beneficiada per la Covid-19. Si bé és cert que ens ha fet més fàcil l'aïllament –què haguéssim fet, famílies i amics, sense Skipe, WhatsApp, Teams, Zoom i altres sistemes de videotrucades?–, també ha obert la porta massiva al teletreball, la teleescola i la telesalut, amb totes les virtuts i els defectes

que suposa la ciutat virtual. Caldrà, també, obrir un horitzó de preguntes per veure en quin estat dels fets volem viure.

Teletreballar allibera de desplaçaments i de comunitats imposades, però et situa en el paradigma del treball infinit, que no distingeix el temps de vida del temps de la feina, i d'això molts n'han tingut un tast durant el confinament. Aneu amb compte: no fos cas que, posats a treballar des de casa, el següent pas sigui recordar-vos que no cal que estigüeu en plantilla. Quant a la teleescola i el teleinstitut, fins i tot imaginant que reparem l'anomenada bretxa digital, estem segurs que l'educació no comença amb el cara a cara del diàleg? Havíem quedat que l'escola havia de ser un agent igualitari i socialitzador, o m'equivoco? No baixem la guàrdia: la tornada a la normalitat no només vol dir integrar la mascareta i la distància amb l'altre, vol dir habitar en aquest horitzó d'interrogants i no renunciar-hi. Fer-ho seria la pitjor derrota.

Les coses essencials

Però la pandèmia no només ens ha deixat en un escenari socialment més perillós, i no precisament en el sentit víric. Estar tancats a casa durant setmanes també ens ha portat coses bones, associades a la meravellosa descoberta d'allò que és quotidià. Ha estat bonic compartir amb família i amis-

tats una determinada llum entrant per la finestra de matí o de tarda, la massa del pastís pujant dins del forn o els àlbums de fotografia recuperats. Tancar-nos a casa i aturar el món ha posat en valor algunes veritats essencials que el brogit del dia a dia havia tapat, com recordar que som fràgils sempre, que no cal anar a l'altre extrem del planeta per saber qui som o quin és el plaer de recuperar zones de conversa oblidades. En una paraula, retornar el valor a les coses petites. Que no deixin d'acompanyar-nos, com tampoc la necessitat de mantenir obertes algunes preguntes humanament irrenunciables. Serà la millor victòria contra el virus.

La genialitat empordanesa

Eduard Campà

Cap de la Policia Local de Roses

Benvolguts conciutadans i conciutadanes de Roses,

Enguany se m'ha proposat l'elaboració d'aquest petit escrit, i el tema sobre el qual ha de tractar és un que tots tenim ben present i que, malauradament, sembla que encara ens acompanyarà uns dies més.

Efectivament, el tema que mundialment ha acaparat els neguits i les preocupacions arreu ha estat la Covid-19, i Roses no n'ha estat cap excepció. Vagi per endavant el més sincer reconeixement i suport a totes aquelles famílies que han patit o estan patint les conseqüències sanitàries, econòmiques o socials d'aquesta pandèmia.

Roses, igual que la resta de municipis del nostre entorn, s'ha anat adaptant a una situació mai viscuda per ningú i on les recomanacions sanitàries obligaven a uns comportaments i un estil de vida difícilment imaginables en el temps que vivim. Aquesta "adaptació" als confinaments obligats i a les diferents fases de la desescalada també ha posat de manifest, una vegada més, que l'Empordà és terra de genis. Aquesta genialitat, per la meua feina, l'he poguda constatar en el reguitzell de justificacions utilitzades quan un agent de policia interpel·lava sobre el motiu de saltar-se el confinament a algú.

Hem descobert ciutadans que presentaven justificacions com ara el patiment que els suposava conviure amb la seva germana «perquè es passa el dia manant»; altres que asseguraven haver-se hagut de desplaçar a casa d'un amic per consumir substàncies estupefaents (suposo que amb la creença que els agents no hi veurien cap problema), o bé algun que assegurava que el desplaçament per satisfer les seves obligacions conjugals (o, atenció, en algun cas extraconjugals) amb la seva parella (o no parella) era una causa de primera necessitat.

No obstant això, la justificació que més consens ha tingut dins de la plantilla per endur-se el premi a la més original és la que va donar un ciutadà, en ser aturat mentre conduïa, i va manifestar que tornava de fer la compra. L'agent li va demanar el tiquet, però ell va dir que l'havia perdut. En segon lloc, li va sol·licitar que obrís el maleter per tal de certificar que, efectivament, duia les bosses de la compra. En aquell moment, l'home va quedar astorat. Tot semblava abocat al fet que la policia descobriria el seu engany i que no havia anat a comprar res. Moment de nerviosisme, on el cap et va a mil per trobar una explicació convincent, sabent que dins del maleter no duia res que avalés la seva versió. Aquí és on la genialitat empordanesa va aparèixer en tota la seva esplendor. Lluny de

rendir-se i confessar la seva falta, el nostre protagonista va pronunciar les paraules que figuraran per sempre en els atestats policials més consultats de la pandèmia: «Senyor agent, no trobarà cap bossa al maleter, la compra he decidit enviar-me-la a casa meua amb taxi». No se li pot negar l'enginy. Ni la valentia.

No voldria acabar sense desitjar, en primer lloc, una molt bona Festa Major a tothom, encara queenguany sigui una celebració diferent. I, en segon lloc, que la capacitat d'arrancar-nos un somriure no ens abandoni, ni tan sols en els pitjors moments, i que això no estigui renyit amb recordar sempre la responsabilitat que tenim amb la nostra gent.

| Fotografia: Jaume Cusi. COVID-19 a Roses. Març-Juny 2020

Divendres 07/08/2020

A les 17 h, al Port de pesca
Visita guiada al port i a la llotja de Roses. Preu: 6 € adults i 3,5 € nens (6-17 anys).

Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola
Concert amb l'orquestra Selvatana.
Aforament limitat. Entrada gratuïta, amb reserva prèvia a www.rosescultura.cat i al Teatre (dijous i divendres, de 12 h a 14 h). Accés al recinte a partir de les 21 h.

A les 22 h, a la Ciutadella

A les 22 h, a la Ciutadella
Sons del Món. Concert de Miki Núñez.
Informació i venda d'entrades a www.sonsdelmon.cat

A les 22 h, a la Ciutadella

DISSABTE 08/08/2020

A les 6 h, a Punta Falconera
Sessió de mindfulness durant la sortida del sol. Preu: 10 €. Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 13 h, sortida des de l'Escala

Travessia l'Escala – Roses. IX Trofeu vintage.
Inscripcions: GEN Roses. Tel. 972 257 003
www.genroses.cat - secretaria@genroses.cat

A les 19 h, a la Ciutadella

A les 19 h, a la Ciutadella
Espectacle infantil “Missió estrambòtica”, a càrrec dels Trambòtics. Activitat gratuïta. Aforament limitat. Accés al recinte a partir de les 18 h

A les 22 h, a la Ciutadella

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola
Audició de sardanes, amb la cobla Ciutat de Girona
Aforament limitat. Entrada gratuïta, amb reserva prèvia a www.rosescultura.cat i al Teatre (dijous i divendres, de 12 h a 14 h). Accés al recinte a partir de les 21 h.

A les 22 h, a la Ciutadella

A les 22 h, a la Ciutadella
Sons del Món. Concert de Manel.
Informació i venda d'entrades a www.sonsdelmon.cat

A les 22 h, a la Ciutadella

DIUMENGE 09/08/2020

A les 19 h, a la Ciutadella
Cultura i benestar. Diferents activitats per gaudir de la nostra història i potenciar el benestar i la creativitat. Preu: 8 €. Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola
Havaneres amb el grup Els Pescadors de l'Escala.
Aforament limitat. Entrada gratuïta, amb reserva prèvia a www.rosescultura.cat i al Teatre (dijous i divendres, de 12 a 14 h). Accés al recinte a partir de les 21 h.

A les 22 h, a la Ciutadella

A les 22 h, a la Ciutadella
Sons del Món. Concert de Stay Homas.
Informació i venda d'entrades a www.sonsdelmon.cat

A les 22 h, a la Ciutadella

DILLUNS 10/08/2019

A les 19 h, al litoral de Roses
Descobreix els paisatges del litoral del Parc Natural del Cap de Creus de la mà d'un guia expert. Preu: 8 €. Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

DIMARTS 11/08/2019
A les 17 h, al Port de pesca
Visita guiada al port i a la llotja de Roses. Preu: 6 € adults i 3,5 € nens (6-17 anys).
Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 17 h, al litoral de Roses

A les 17 h, al litoral de Roses
Snorkel per a adults amb l'acompanyament d'un guia del Parc Natural del Cap de Creus. Preu: 8 €. Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 19 h, a la Ciutadella

A les 19 h, a la Ciutadella
Espectacle infantil de màgia. “Gelicadabra”. Activitat gratuïta. Aforament limitat. Accés al recinte a partir de les 18 h

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola
Concert 10 anys de DGremllins - Ten years after.
Aforament limitat. Entrada gratuïta, amb reserva prèvia a www.rosescultura.cat i al Teatre (dijous i divendres, de 12 h a 14 h). Accés al recinte a partir de les 21 h.

A les 22 h, a la Ciutadella

DIMECRES 12/08/2020

A les 17 h, al litoral de Roses
Snorkel en família amb l'acompanyament d'un guia del Parc Natural del Cap de Creus. Preu: 8 € adults i 4 € nens (6-17 anys). Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 19 h, a l'accés del dolmen de la Creu d'en Cobertella

A les 19 h, a l'accés del dolmen de la Creu d'en Cobertella
Visita guiada teatralitzada a la zona megalítica. Preu: 5 € adults i 3 € nens (6-17 anys).
Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

DIJOURS 13/08/2020
A les 18.30 h, al Mas d'en Coll
Visita de les vinyes del Mas d'en Coll, de la mà de guies experts que ens permetran conèixer la seva interessant història i la feina dels viticultors. Preu: 8 €. Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 19 h, als paratges naturals de Roses

A les 19 h, als paratges naturals de Roses
Activitat guiada pels paratges naturals de Roses en bicicleta elèctrica de muntanya. Preu: 12 €. Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 21 h, al Castell de la Trinitat

A les 21 h, al Castell de la Trinitat
Visita nocturna teatralitzada “Les aventures de Lord Cochrane”. Preu: 10 €. Menors de 7 anys gratuïta. Amb reserva prèvia al 972 15 14 66 o patrimoni@roses.cat

A les 22 h, a la Ciutadella

A les 22 h, a la Ciutadella
Sons del Món. Concert de Pablo López.
Informació i venda d'entrades a www.sonsdelmon.cat

A les 22 h, a la Ciutadella

DIVENDRES 14/08/2020

A les 17 h, al Port de pesca
Visita guiada al port i a la llotja de Roses. Preu: 6 € adults i 3,5 € nens (6-17 anys).

Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 19 h, al Castrum visigòtic

A les 19 h, al Castrum visigòtic
Visita familiar teatralitzada al Castrum visigòtic. Preu: 5 € adults i 3 nens (6-17 anys).
Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 21 h, al Castell de la Trinitat
Visita guiada nocturna “Nit d'estels al Castell”. Xerrada i observació astronòmica a càrrec de Mireia Galí. En castellà i francès. Preu: 10 €. Menors de 7 anys, gratuït. Amb reserva prèvia al 972 15 14 66 o patrimoni@roses.cat

A les 22 h, a la Ciutadella

A les 22 h, a la Ciutadella
Sons del Món. Concert dels Amics de les Arts.
Informació i venda d'entrades a www.sonsdelmon.cat

A les 6 h, a Punta Falconera

DISSABTE 15/08/2020
A les 6 h, a Punta Falconera
Sessió de mindfulness durant la sortida del sol. Preu: 10 €. Inscripcions: Oficina de Turisme, tel. 972 25 73 31

A les 9.30 h, a la platja de la Perola

A les 9.30 h, a la platja de la Perola
LXXXIV Travessia de Natació “II Memorial David Herruzo”. Informació i inscripcions: GEN Roses. Tel. 972 257 003
www.genroses.cat - secretaria@genroses.cat

A les 19 h, a la Ciutadella

A les 19 h, a la Ciutadella
Visita teatralitzada “Un cuiner amb estrella”. 10 €. Famílies a partir de 3 membres: 8 €/p. Menors de 3 anys, gratuït. Amb reserva prèvia al 972 15 14 66 o patrimoni@roses.cat

A les 21 h, al Castell de la Trinitat

A les 21 h, al Castell de la Trinitat
Visita guiada nocturna especial Festa Major. Preu: 10 €. Menors de 7 anys, gratuït. Amb reserva prèvia al 972 15 14 66
A les 22 h, a la Ciutadella
Sons del Món. Concert de Lola Índigo.
Informació i venda d'entrades a www.sonsdelmon.cat

DIUMENGE 16/08/2020
A les 21 h, a la Ciutadella
Visita nocturna teatralitzada “Pizaño i les defenses de Roses”. Preu: 10 €. Menors de 7 anys, gratuïta. Amb reserva prèvia al 972 15 14 66 o patrimoni@roses.cat

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola
Concert de fi de festa amb l'orquestra Metropol.
Aforament limitat. Entrada gratuïta, amb reserva prèvia a www.rosescultura.cat i al Teatre (dijous i divendres, de 12 h a 14 h). Accés al recinte a partir de les 21 h.

A les 22 h, a la Ciutadella

DRACMA 2020
Enguany, la situació sanitària que viu el país no ens permet la celebració del tradicional acte d'entrega de la Dracma. Tot i així, des de l'equip de govern s'ha decidit concedir la Dracma 2020, de forma honorífica, a totes aquelles persones que han treballat i col·laborat per mitigar els efectes de la pandèmia, especialment en els moments més durs del confinament i l'estat d'alarma. A tots i totes, el nostre reconeixement Institucional. **Gràcies!**

MESURES COVID-19

Per assistir als actes cal complir amb les següents mesures:

- Ús de mascareta obligatòria.
- Higiene de mans.
- Mantenir la distància de seguretat.
- Assistir amb antelació per evitar cues i aglomeracions.
- No poden accedir les persones amb símptomes de Covid-19 o que hagin estat en contacte directe amb una persona malalta.
- Seguir en tot moment les indicacions de l'organització.

EDITA

Ajuntament de Roses

DIPÒSIT LEGAL

GI-1178-2012

TIRATGE

3.500 exemplars.

AGRAÏMENTS

A totes aquelles persones que han col·laborat en l'edició d'aquesta revista.

DRETS

Tots els drets reservats. Prohibida la reproducció total o parcial dels textos i/o imatges sense el consentiment dels seus propietaris.

La maquetació d'aquesta revista ha finalitzat el dia 15 de juliol de 2020

Ajuntament de Roses. Àrea de Cultura i Festes

Plaça de Catalunya, 8. 17480 Roses

Tel: 972 25 24 00 | festes@roses.cat | www.rosescultura.cat

Ajuntament de Roses
www.roses.cat

Diputació de Girona

CONSELL COMARCAL
DE L'ALT EMPORDÀ
Joventut

www.roses.cat